

se ne drzne pokvečiti prirode, dasiravno pogostoma in brez ceremonij pači ter zavija življenje. V teku nekolikoletnega njegovega delovanja treba je posebno omeniti zvezek spisov z naslovom »Utwory powieściowe« (1898). Nekateri odlomki (Tabu, Cienie) nosijo očitno sledove, da se je pisatelj seznanil z vprašanji, ki so mučila mišljenje zahoda. Vprašanje življenja in smrti, bolešt življenja, spolni odnošaji, stališče človeka v prirodi, umetnost kot učiteljica življenja in umetnik kot kralj stvarjenja, nekak misticizem ljubezenskih razmer — vse to je že upijajilo občutljivo nprav pisatelja, ki se še ni otrešel nekdanj pridobljenih občutkov in prepričanj, ki so ga vezali z rojstno zemljo in s trpljenjem delavnega ljudstva. Bilo bi še prezgodaj kazati pota, katera še prekorači ta nenavadni talent. Po vsebini svojih del ekstremen in nezmeren, po prepričanju goreč rodoljub in demokrat, po občutkih pesimist, si je glede oblike prisvojil metodo francoskih in ruskih naturalistov ter prekosil druge mlade pripovednike. Obširnejše slike iz življenja še doslej nimamo od njega. Kak že napol pozabljen vtisk, kako pikro ali bridko čuvstvo mu da včas snov za pripovedko. Njegova nprav je manj bujna, manj plodovita, in njegova misel je obrnjena k analizi.

(Konec prih.)

Pred nevihto.

Ilemni se na nebu zbirajo oblaki, Duša tudi v strahu nam trepeče,
 ptice plahe letajo po zraki, kadar bliža se oblak nesreče,
 varnega zavetja si iščoč, in sočutnega želi srca,
 predno zabesni viharja moč. ki naj blage ji tolažbe da.

T. Doksov.

Največji greh.

Kako sem rad nekdanj srce Ker mehko imel sem srce,
 odpiral vsem ljudem! ljudem sem bil v posmeh.
 A zdaj pred vsakim ga skrbno Da vsakemu sem vse verjel,
 zaklenem in zaprem. največji moj je greh.

Carmen.

